

El joc dur

La batalla és dura entre l'Esquerra i els seus adversaris. Llegiu la premsa de dreta, de la Lliga i d'Acció Catalana, i veureu com es nega als nostres homes representatius, sense respectar sisquera Macià, l'aptitud política i l'honestetat. En aquestes condicions no hi ha opció possible: o amb l'Esquerra o contra l'Esquerra. Per això nosaltres aquests dies hem accentuat la nostra posició de donar suport a l'Esquerra enfront dels seus adversaris de les dretes, adversaris deslleials i de mala fe, que més que a una discussió noble de les idees, es dediquen a la caça de l'home, a produir el seu enfonsament moral.

Això explica que hàgim pres partit en assumptes que no ens atanyen molt de prop: el del govern civil de Barcelona, per exemple. Però és que també ho hem fet davant la inusitada ocurrència dels Ajuntaments que, com el nostre, prengueren cartes en l'assumpte. La passió política de l'adversari, provoca també, com és lògic, la nostra, com dues forces que mutuament es repellen. No era assumpte pròpiament de la competència de l'Ajuntament de Reus, el del Govern civil de Barcelona que no té jurisdicció a la nostra província regida per un altre governador. Però els regidors d'Acció Catalana i de la Lliga no es pogueren sotstreure a l'avinentsa per anar contra l'Esquerra, i els autonomistes volem creure que ho feren com un acte d'adhesió a Marcellí Domingo qui havia fet pública, amb uns comentaris favorables, la ratificació de confiança del Govern a Anguera de Sojo. No obstant, ni uns ni altres estigueren en el seu lloc; els primers ofuscats per llur passió política, amb l'alcalde al front, i els altres per un excés de zel de donar suport a Domingo i al Govern en un assumpte en tràmit, en el qual externament, per raons de Govern que no estem en el cas de poder escatir, es podia dir una cosa i al propi temps fer-ne una altra, és a dir, ratificar la confiança a Anguera de Sojo, per pro-fórmula, sabent, per endavant que no acceptaria, mentre se li cercava substitut, com així, en rea-

litat, ha ocorregut, i es dedueix de les manifestacions del nou governador Sr. Moles, en acceptar el càrrec, qui digué que ja feia dies li havia estat ofert.

Volem constatar, encara, les manifestacions de Marcellí Domingo, amb tot i els elogis tributats per aquest a Anguera de Sojo, que, plantejada la crisi del Govern de Catalunya, segons seria la solució d'aquesta seria proveït el govern civil de Barcelona.

Solucionada la crisi del Govern de Catalunya, tot seguit, o quasi simultàniament ha vingut la designació del Sr. Moles pel govern civil, i la crisi de la Generalitat s'ha resolt com devia resoldre's, sortint del Consell els inadaptats, per llur representació política, adversaris declarats o encoberts de la política esquerrana que presideix Macià. No hi havia altra solució possible, ni altra opció, donat el joc dur d'escàndol i difamació que desplega l'adversari. Aquesta és la posició del moment: la intransigent, la radical; la del màxim recolzament a Macià i els homes que el secunden. Ens la imposa, si més no, la mala fe de l'adversari, la forma cruenta i irrespectuosa amb què combat els nostres homes, als quals voldria enfonsar en el descrèdit i en el deshonra per tal de foragitar-los dels llocs que ocupen al Govern i a la representació de Catalunya, conquistats amb l'ímpetu revolucionari llur i consagrats pel poble en llur posició, amb el resultat de dues consultes al cos electoral, mai superat per ningú, en quant a nombre de vots, que passà en la capital de cent mil, en les últimes eleccions generals.

Per això en aquests moments estimem errònia qualsevol posició, per part d'homes d'Esquerra, contra Macià i els nostres dirigents. Es fer, senzillament, el joc de l'adversari que res no perdona, ni ens dona quartel. D'aquí que nosaltres hàgim intercedit en l'afer Anguera de Sojo, sense tocar-nos de prop; d'aquí que hàgim comentat desfavorablement, per injustes i inoportunes, les manifestacions de qui s'ha fet ressò d'un estat de follia col·lectiu de Barcelona, a judici seu—per altra part molt res-

La supressió de la subvenció de 12 mil ptes. de la Diputació als serveis d'assistència social de l'Ajuntament de Reus

Proposició del diputat de la Generalitat senyor Andreu

El nostre amic, diputat a la Generalitat i adjunt de la Comissaria de Tarragona, ha presentat al senyor President de la Generalitat, la proposta següent:

"El que sota-signa, Diputat a la Generalitat de Catalunya pel districte de Montblanc i adjunt de la Comissaria de Tarragona, a Vos es dirigeix i atentament us exposa:

En la pròrroga de pressupostos aprovada en l'Assemblea del dia d'ahir, i en el que fa referència als de la Comissaria de Tarragona, s'ha suprimit una subvenció de 12 mil pessetes que per atencions de beneficència es donava a l'Ajuntament de Reus.

La raó que ha motivat la dita supressió és que aquesta subvenció devia finir en saldar-se el deute que tenia l'Ajuntament de Reus amb l'extingida Diputació, per deutes a la Mancomunitat.

Si bé és cert que originàriament aquest fou el motiu, no és també menys cert que desaparegut aquest no l'últim any com vol suposar-se, sinó molt abans, la Diputació ha—
pectable—, i al qual hi havíem de posar remei els catalans de la resta de Catalunya; d'aquí que no ens hàgim fet sisquera ressò d'un assenyat article, com tots els seus, del nostre admirat Humbert Torres, de Lleida, qui des del confrare lleidetà "La Jornada", dona un toc d'atenció sobre suposades o reals, a judici seu, desviacions polítiques del nostre partit, el qual, com allò altre, creiem que es deu esperar a dilucidar en el pròxim Congrés de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

A més d'un interès polític propi de l'Esquerra, aconsella també el recolzament màxim de Macià i els homes que el secunden en el Govern i representació de Catalunya, l'interès de la Pàtria catalana, avui vinculat en el gest històric i les posicions conquistades per l'ímpetu revolucionari d'aquells homes, esplèndidament consagrat pel poble català.

via sempre mantingut la subvenció de 12 mil pessetes en atenció a les quantitats que dedica l'Ajuntament de Reus a la beneficència provincial.

Actualment l'Ajuntament de Reus, paga per serveis de beneficència provincial la quantitat de dues centes deu mil cinc centes cinquanta pessetes amb 61 cèntims, i les subvencions que pel mateix fi obtenia de la Diputació de Tarragona importaven en total trenta una mil vuit centes pessetes, quedant reduïda aquesta suma deduides dels pressupostos les 12 mil ptes, a la quantitat de dinou mil vuit-centes pessetes.

Aquestes dades són suficients per a demostrar fins a l'evidència que l'esforç que vé fent la ciutat de Reus en pro de la beneficència provincial, era mereixedor que no solament no es suprímís cap de les subvencions que se li han vingut donant sinó que pel contrari el Comissari de la Generalitat havia d'estudiar el mitjà d'augmentar-la estimulant així al poble de Reus per a seguir el camí emprès a fi d'implantar un sistema modern d'assistència social que vindria a beneficiar els nostres ciutadans a l'ensem que els de les comarques tarragonines.

Com sigui que en prorrogar-se els pressupostos el que sota-signa no tenia mitjà parlamentari per tal de menar-vos continués la subvenció que s'ha suprimit.

Atentament us prega: Que amparant-se amb l'esperit de justícia de la seva petició, la poseu en coneixement del Consell que tan dignament presidiu per tal de trobar la solució adequada que compensi al Municipi de Reus del perjudici que se li ha ocasionat amb la supressió de la subvenció de 12 mil pessetes que li donava l'extingida Diputació de Tarragona.

Visqueu molts anys pel bé de Catalunya.

Palau de la Generalitat, a trenta i u de desembre de mil nou cents trenta u".